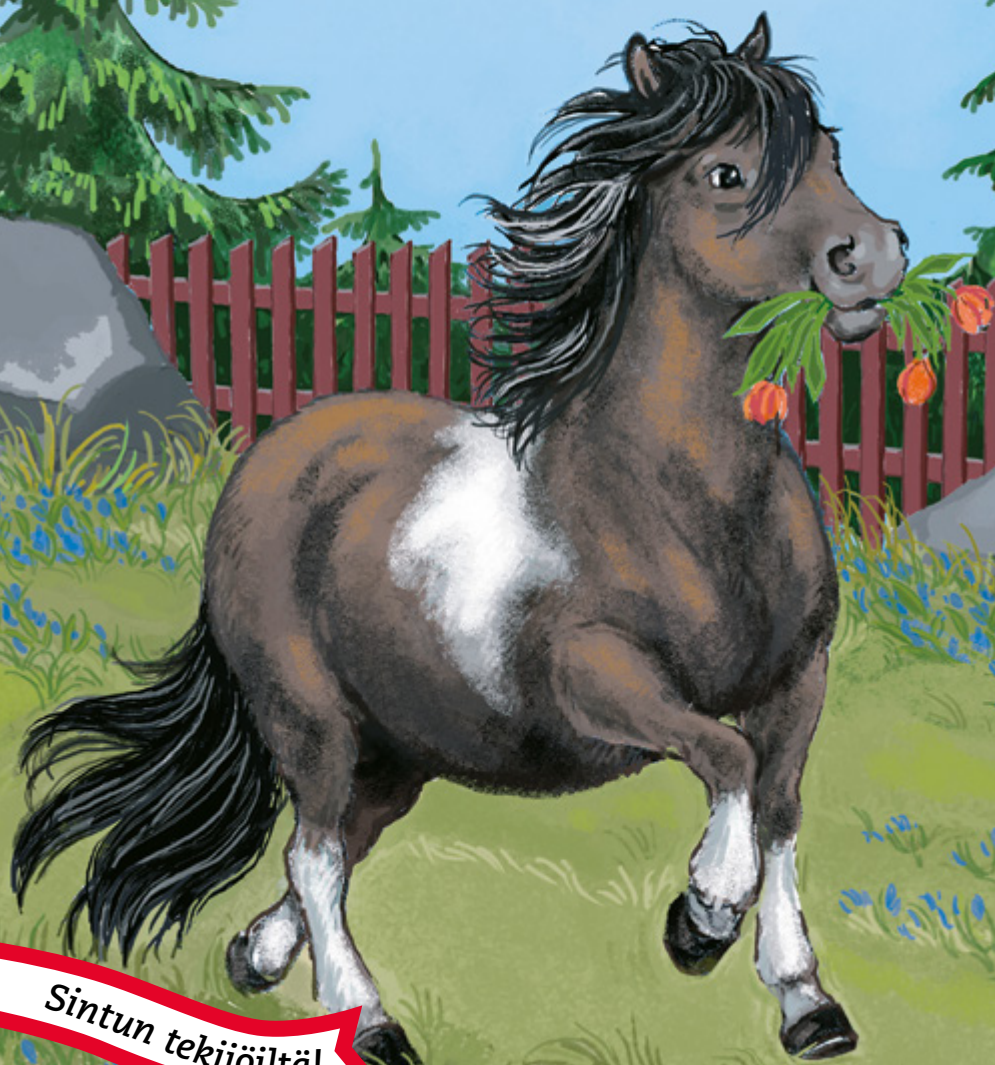

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

Eppu

KARKUTEILLÄ

Sintun tekijöiltä!

Tammi

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

★ ★ Eppu ★

KARKUTEILLÄ

Suomentanut Marvi Jalo

Kustannusosakeyhtiö Tammi • Helsinki

Ruotsinkielinen alkuteos: *Teddy på ryggen*
First published by Rabén & Sjögren, Sweden, 2011
Published in the Finnish language by arrangement
with Rabén & Sjögren Agency, Sweden

Teksti © Lin Hallberg, 2011
Kuvat © Margareta Nordqvist, 2011
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi, Helsinki, 2016

Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-8746-0

★ Odotuksen aika ★

Pienellä Niitynperän tilalla odotellaan kevättä. Elsa unelmoi pitkistä laukkaretkistä poninsa Epun selässä. Hän haaveilee maastoratsastuksesta omin nokkinensa. Elsa on kyllästynyt odottamaan siskopuoltaan Minnaa kotiin koulusta, jotta pääsisi ratsastamaan hänen kanssaan. Sittenkään ei ole aina varmaa, pääseekö Elsa mukaan. Joskus pimeys on jo langennut, ja joskus taas Minna ei huoli Elsaa mukaansa.

– Mitä vitsiä on omistaa heppa, jos ei pääse koskaan ratsastamaan sillä? Elsa valittaa.

– Täytyy kai sitten laittaa Eppu myyntiin, äiti huokaa.

Äiti on väsynyt, sillä hänellä on mielessään muita asioita kuin Elsan ratsastus. Vauva syntyy kohta. Äidin vatsa on jättikokoinen. Elsaa harmittaa vähän. Hän haluaisi äidin

lopettavan työssäkäynnin ja olevan kotona. Äiti ei enää koskaan jaksaa tehdä mitään kivaa ponien kanssa. Aivan kuin hän hortoilisi ympäriinsä ja ajattelisi vain pian syntyvää uutta mukulaa.

– Mun on pakko hoitaa kaikki asiat itse.

Elsa on menossa hoitamaan eläimiä ja jupisee ääneen kiskoessaan tallivaatteita ylleen. Hän jupisee kuitenkin niin hiljaa, ettei äiti kuule. Elsa tietää, ettei äidille kannata valittaa. Juuri Elsa ja Minnahan ovat mankuneet itselleen kaikki tilan eläimet. Niin, muut paitsi tietysti Röhröhin. Sen rahtasi kotiin Elsan varaisä Juhani juuri ennen joulua. Juhani sanoi pelastaneensa possun joutumasta joulukinkuksi.

Kissat hyppelevät paikalle, heti kun Elsa on saanut kiskottua tallin oven auki. Nöpönenä ja Kisuli kasvavat hurjaa vauhtia, ja niillä on melkein aina nälkä. Ne kieppuvat Elsan jaloissa, niin että hänen on vaikea kävellä.

– Lopettakaa! Miten mä voin antaa teille ruokaa, kun te sählätte tuolla tavalla?

Elsa työntää kissat kauemmaksi, mutta kohta ne ovat taas jaloissa. Ne rauhoittuvat, vasta kun Elsa antaa niille kuivamuonaa.

Pikkukanit Jeesus ja Pilkku nousevat takajaloilleen haistelemaan ilmaa kuullessaan Elsan äänen. Ne hyppivät vastaan, kun hän avaa olkiensäilytyskarsinan oven.

– Terveisiä Kaisalta.

Elsa ottaa Pilkun syliinsä ja silittää sen pitkiä, silkinhienoja korvia.

– Kaisa tulee sunnuntaina hoitamaan sua, Elsa kuiskaa.

Kaisa on Elsan paras ystävä. Hänkin rakastaa eläimiä. Erityisesti kaneja ja hevosia. Kaisan kotona ei kuitenkaan pidetä mitään eläimiä, sillä hänen veljensä on allerginen. Pikkukanien syntyessä Niitynperälle Kaisa kadehti Elsaa niin kovasti, että sairastui ihan oikeasti. Äiti ja Juhani olivat päättäneet, ettei kotiin otettaisi enää lisää eläimiä, mutta Elsa ja Minna vain jatkoivat mankumista. Lopulta he saivat pitää Jeesuksen ja Pilkun. Silloin Pilkusta tehtiin Kaisan kani, ja Elsa ja Minna saivat Jeesuksen.

– Leikkikää nyt yhdessä.

Elsa laskee Pilkun lattialle. Hän kaataa hiukan kanienvälikappaleita niiden ruokakippoon ja täyttää vesipullon, joka roikkuu kanihäkissä.

Sitten on Röhröhin vuoro. Elsa palaa talliin siivoamaan Epun karsinaa, sillä aikaa kun Röhröh ulkoilee pihalla. Hetken päästä possu tulee katsomaan, mitä Elsa oikein touhuaa.

– Ulos täältä!

Elsa yrittää ajaa Röhröhin ulos tallista, mutta se änkeää väkisin sisälle ja alkaa tonkia Epun karsinaa.

– Kamalaa, miten itsepäinen sä olet, Elsa huokaa.

Onneksi Elsa saa siivottua. Hän sulkee karsinan oven. Sitten hän hakee juuriharjan varustehuoneesta ja alkaa harjata Röhröhiä. Silloin se sulkee silmänsä ja näyttää nauttivan hurjasti.

Muuta ei tarvita kuin että Juhani ajaa pihalle, niin Röhröh havahtuu salamana ja ravaa kovaa kyytiä ulos tallista.

– Iiiii! Röhröh kiljuu.

– Minullakin on ollut sinua ikävä, Juhani huutaa.

Kun Röhröhiä on raaputettu korvan takaa, se menee seisomaan auton takapakkarin luokse. Sitten se kiljuu, kunnes Juhani avaa takaluukun ja ottaa ulos sikaämpäriin. Se on täynnä leipomosta peräisin olevia voileiväntähteitä, joita Röhröh rakastaa.

– Mitenkäs se maailman paras isosisko jakselee? Juhani kysyy.

– En ainakaan hyvin, Elsa sanoo.

– Mä en pääse ikinä ratsastamaan enkä valmennukseenkaan. Eppu käyttäytyy taatusti älyttömän huonosti seuraavalla tunnilla, kun me mennään Siltakylän tallille.

– Voi voi, Juhani sanoo. – Ikävä kuulla.

– Niin, tämä on ihan toivotonta.

– Tehdäänpäs näin, Juhani ehdottaa. – Minä käväisen sisällä äidin luona. Hae sinä sillä välin

Eppu tarhasta, ja sitten teemme yhdessä pienen kierroksen, sinä ja minä ja Eppu. Mitäs sanot?

Juhani saa vastaukseksi oikean karhunhalauksen.

– Kyllä te ehditte jutellakin, Elsa kiljuu juostessaan tarhalle. – Mun täytyy ensiksi harjata ja satuloida Eppu ja laittaa kaikki kuntoon.

– Otetaan nyt vain ihan rauhallisesti, Juhani sanoo.

Kaikki on taas kivaa. Elsa onnistuu jopa itse pyydystämään Epun tarhasta ja saa sen sisälle talliinkin. Hän lauleskelee, että Eppu on maailman paras pikku poni. Sitten Eppu raahaa Elsan heinäpaalin luokse, joka lojuu avattuna tallikäytävällä. Elsan on taas pakko komentaa sitä.

– Sun on toteltava, kuuletko, hän marmattaa.

Tallissa on kodikasta, ja siellä on kivaa puuhailla Epun kanssa. Elsa harjaa sen huolellisesti kaikilla eri harjoilla. Ensiksi kumisualla, jolla karvapeitteestä poistetaan muta ja lanta. Sitten juuriharjalla, joka nostaa

pölyn pintaan. Viimeiseksi hän ottaa käteensä tavallisen hevosharjan ja suan, joiden avulla karva saadaan hienoksi ja sileäksi. Eppu torkkuu alahuuli lerppuen. Se tykkää Elsan hoitotoimista.

– Voi kun sä rupeaisit vähän tottelevaisemmaksi. Sitten me voitaisiin käydä maastossa kaksistaan.

Elsa jatkaa juttelua. Ei haittaa, vaikkei Eppu vastaakaan. Hän näkee, miten ponin korvat liikkuvat. Silloin se kuuntelee. Minna on sanonut niin.

– Me voitaisiin ratsastaa Soilen luokse tai laukkailla metsässä.

Elsa riiputtaa käsivarttaan Epun selällä. Hän jää uneksimaan ja havahtuu vasta, kun Juhani tulee talliin ja ihmettelee, mihin hän on kadonnut.

– Täällä, Elsa huutaa.

– Minä jo luulin, että te olitte lähteneet ilman minua, Juhani sanoo.

– Siitä mä juuri haaveilinkin, Elsa nauraa.

Päivät ovat pidentyneet, vaikka maassa on yhä lunta. Elsa ja Juhani ehtivät tehdä pitkän maastolenkin vanhaa metsätietä pitkin. Elsa ja Minna ovat talloneet sinne polun talven aikana. Nyt Juhani juoksee Epun edellä.

– Lujempaa! Elsa huutaa. – Eppu tahtoo laukata!

Juhani ei jaksa juosta kovin pitkään. Hän pyytää jo hetken päästä armoa. Silloin Elsa hiljentää ja antaa Epuille pitkät ohjat.

– Nyt saatte levätä vähän aikaa, hän sanoo.

– Onko juuri laukkaaminen sinun mielestäsi kaikkein hauskinta? Juhani kysyy hengityksen tasaannuttua.

– On, Elsa myöntää.

– Miltä se tuntuu?

– Ihan kuin lentäisi, Elsa sanoo. – Valtavan ihanalta ja samalla vähän pelottavaltakin, koska vauhti on niin kova ja ponia on vaikea pysäyttää.

– En minä vain uskaltaisi, Juhani sanoo.

– Jos säkin opettelisit ratsastamaan, niin koko perhe voisi lähteä yhdessä maastoon, Elsa miettii.

– Entäs vauva? Juhani kysyy.

– Jos se on tyttö, niin se taatusti haluaa tulla ratsastamaan meidän kanssa, Elsa sanoo.

– Entä jos se onkin poika?

– Se nähdään sitten, Elsa sanoo.

Elsa pohtii asiaa hetken. Sitten hän katsoo Juhania.

– Haluaisitko, että se on poika?

– En minä tiedä, Juhani naurahtaa. – Kyllä se tuntuisi aika metkalta.

- Senkö takia, kun sinä olet ollut vain tyttöjen isä? Elsa kysyy.
- Niin voi tosiaankin sanoa, Juhani myöntää.
- Pääasia, että vauva on kiltti eikä huuda liikaa, Elsa päättää.
- Oikeassa olet, Juhani sanoo.

★ Ratsastustunnilla ★

Elsa on käynyt aina perjantaisin Siltakylän ratsastuskoululla jo viime joulusta saakka. Välillä Soile on tehnyt hänelle seuraa, joskus taas Minna. Perjantain tunnit ovat viikon kohokohta. Siltakylän ratsastajat ovat samanikäisiä kuin Elsa, ja hekin ratsastavat shetlanninponeilla. Aivan alussa Eppu oli hieman epäluuloinen ja äreä. Erityisesti Sinttu-ponia kohtaan. Se johtui lähinnä Sintun valkoisesta väristä. Ratsastuksenopettaja Inka sanoi, että se on yleistä hevosmaailmassa. Aivan kuin valkoinen väri pistäisi jotenkin silmään ja ärsyttäisi muita hevosia.

Sinttu ja Eppu laitettiin vierekkäisiin pilttuisiin, jotta Eppu tottuisi Sinttuun. Nyt ne näyttävät suorastaan ilahtuvan tavatessaan toisensa.

Elsa puolestaan ilahtuu tavatessaan Elinan, joka ratsastaa tavallisesti Sintulla. Ihan kuin

he olisivat välillä parhaat kaverukset. Siitäkin huolimatta, että Elina on vuotta vanhempi kuin Elsa.

– Mutta entäs Kaisa? äiti kysyy.

– Elina saa olla mun paras hevostoveri, Elsa sanoo. – Ja Kaisa mun koulu- ja kanikaveri.

Jo maanantaina Elsa alkaa odottaa perjantaita. Tällä viikolla kaikki vain on mennyt päin mäntyä. Ei sen paremmin Soilella kuin Minnallakaan ole aikaa ratsastaa Elsan kanssa Siltakylän tallille. Äiti ei jaksa kävellä koko matkaa suuren ja painavan vatsansa kanssa, eikä Juhanikaan pääse tulemaan. Hänen täytyy paistaa leipää leipomossaan.

– Sinulta jää nyt tämä perjantai väliin, äiti sanoo.

– Mun on pakko päästä sinne, Elina väntää.

– Kyllä mä voin ratsastaa sinne yksinkin.

– Älä unta näe, Minna tuhahtaa. – Eppu ryöstäisi takaisin kotiin, ennen kuin matka olisi puolivälissäkään.

– Eikä ryöstäisi, Elsa jankuttaa.

– Kylläpä ryöstäisi, Minna sanoo.

– Ja nyt tälle asialle pannaan piste,
äiti päättää.

Äiti sanoo, että on täysin epäoleellista,
jaksaisiko Eppu kävellä Siltakylään saakka vai
ei. Elsa ei saa missään tapauksessa lähteä yksin
maastoon.

– Mä en saa koskaan tehdä mitään kivaa,
Elsa itkee.

– Et saakaan, paitsi joka ikinen viikko,
Minna tiuskaisee.

Sitten Minna marssii yläkertaan omaan
huoneeseensa. Hän kiljuu, että Elsa on
maailman kamalin kitisijä. Minna lyö oven
perässään kiinni, niin että talo tärähtää.

– Mä en halua tuollaista siskoa, Elsa
nyyhkyttää.

– Kuulepas nyt.

Äiti vetää Elsan lähelleen. Niin lähelle, että
hän voi painaa poskensa vauvamahaa vasten.
Juuri silloin pieni jalka sen sisällä potkaisee.

– Ai! Elsa huudahtaa, sillä potku osuu
häntä suoraan poskeen. – Musta ei tykkää
kukaan.

– Tämä pikku vesseli ei ole vielä tehnyt asiassa päätöstä, äiti sanoo ja silittää kädellä vatsaansa. – Todennäköisesti vauva kuitenkin ihastuu sekä sinuun että Minnaan tosi paljon.

Elsa ei ole siitä lainkaan varma, mutta hän pitää suunsa kiinni. Hänellä on tärkeämpiäkin asioita pohdittavana. Jos hän ei pääse Siltakylän tallille, häneltä menee ohi suun kaikki se kiva, jota Inka on luvannut täksi perjantaiksi. Elsa ajattelee esteitä, joita he saisivat hypätä, ja alkaa itkeä kahta vuolaammin. Äiti yrittää lohdutella. Hän sanoo, että Minna varmasti auttaa rakentamaan pienen esteen, jonka yli Elsa voi hypätä täällä kotona.

– Sä et ymmärrä mitään, Elsa parkuu. – Mä haluan hypätä Elinan ja niiden muiden kanssa. Sehän siinä juuri on hauskinta.

Nyt äiti ei halua enää jutella Elsan ratsastustunnista. Hänen täytyy ryhtyä ruuanlaittoon, ja pesukoneessa odottaa kokonainen vuori vaatteita.

– Maailmassa on pahempiakin asioita kuin yksi väliin jäänyt ratsastustunti, äiti sanoo.

– Helppohan sun on sanoa, Elsa mutisee.

Äiti on kuitenkin jo keittiössä. Elsa jää yksin suruineen ja murheineen.

- Hyvä! Minna kehaisee Elsaa. – Susta on tullut tomera.
– Inka sanoo, että meidän pitää olla itsepäisempiä kuin hevoset, Elsa kertoo.
– Susta tulee vuorenvarmasti Suomen itsepäisin ratsastaja, Minna pelleilee.

Yhtäkkiä kenelläkään ei ole aikaa viedä Elsaa ja Eppua Siltakylän tallille ratsastustunneille, sillä koko perheen arki heittää kuperkeikkaa. Elsa joutuu menemään sinne yksin – ja ratsastamaan ihan vieraalla ponilla. Tallin sopuisimpien ja taitavimpien ponien rinnalla Eppu alkaa tuntua jopa hankalalta, ja nyt se veijari rupeaa karkailemaankin. Ensimmäisellä kerralla naapurin kauniit tulppaanit ovat vaarassa, mutta toisella kerralla käy vielä hullummin...

Hurmaavan ponisarjan kuudennessa osassa Eppu aiheuttaa taas sydämentykytyksiä, eikä pelkästään söpöydellään. Luvassa on jännittäviä lukuhetkiä!

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 187460

L84.2

ISBN 978-951-31-8746-0

Kannen kuvat: Margareta Nordqvist

